

NGB art 24

**“Wij geloven dat dit waarachtig geloof,
(in de mens gewerkt zijnde door het gehoor van het Woord Gods
en de werking van de Heilige Geest,
hem wederbaart, en) hem maakt tot een nieuwe mens en
doet leven in een nieuw leven, en
hem vrij maakt van de slavernij der zonde`**

het nieuwe leven

1 zijn bron

2 zijn klacht

3 zijn kracht

4 zijn gestalte

Gemeente,

Vrede met God. Daar gaat het over in de artikelen 20 tot 24. Die als een prachtig huis. Een paleis. Door God de Vader ontworpen en bedacht. Art 20. Door God de Zoon gebouwd en opgetrokken. Art 21. Door God de Geest worden zondaren bereid gemaakt om er hun intrek in te nemen door het geloof. Art 22. En het fundament van dat huis? Dat zit wel goed. Dat is de geschonken gerechtigheid van de vergeving der zonden. Art 23. En hoe wordt er geleefd in dat huis? Hoe gedragen mensen zich daar, hoe is de sfeer er? Dat is artikel 24.

Dit geloof, dit waarachtig geloof. Daar begint artikel 24 mee. Dit geloof, dat Jezus Christus met al Zijn verdiensten omhelst, Hem toeëigent, en alles in Hem vindt. Dit geloof, dat in de vergeving der zonden zijn rechtvaardig voor God vindt, dit geloof wederbaart de mens en maakt hem tot een nieuwe mens met een nieuw leven.

1 zijn bron

Zo is dus de orde. Eerst vrede met God door het geloof en dan vernieuwd leven. Nooit en niet andersom. Eerst een vernieuwd, verbeterd leven en dan vrede met God. Met ander woorden: alles wat niet uit het geloof is, is zonde. Kan God niet behagen. Dat is natuurlijk een heel punt. Want een ongelovige kan hele nuttige dingen doen, heel veel voor een ander overhebben, een prima buurman zijn, een voorbeeld in hoe hij zich opstelt. Waarom is dat zonde? Omdat God kijkt naar het innerlijk. God proeft het uit liefde tot Hem gebeurt en op Zijn eer gericht is. Als uw man alles voor u doet voorbeeldig helpt in het huishouden, maar als een robot, zonder enige liefde tot u, dan is dat toch vreselijk? Dan is het als een mooie portemonnee, maar er zit niks in, geen cent liefde tot God en gerichtheid op Zijn eer. En dat geldt niet alleen die ongelovige buurman, maar ook iemand die altijd in de kerk is en de Bijbel kent. En keurig leeft en behulpzame dingen doet en veel voor de gemeente doet. Buiten het geloof is dat zegt Augustinus: blinkende zonde. Een laagje chocola om een bonbon die vol zit met vergif. Vergif van eigen eer, van er zelf beter van willen worden, van angst om

verloren te gaan. Zonder geloof is het onmogelijk God te behagen!
Zonder geloof is alles onder Gods toorn en wordt Zijn toorn
vermeerderd. Dus die weg, die route is absoluut onbegaanbaar.

Maar aan de andere kant: dit geloof, het waarachtig geloof in Christus, dat Hem omhelst, eigen maakt en alles in Hem vindt, dát maakt een nieuwe mens met een nieuw leven. Vast en zeker. Want door dat geloof maakt Christus je dankbaar. Door dat geloof sta je met twee benen op de rots Christus. Niet met één been op Christus en één been op de plank van dat ik toch ook moet bidden, toch ook beter moet leven, toch ook smart over de zonde moet hebben. Beide benen op de Rots Christus. Ja, maar, hoef ik dan niets te doen om zalig te worden, om vrede met God te krijgen? Inderdaad, helemaal niets, want alles ligt onder de toorn van God. U hoeft niets te doen om zalig te worden. Christus deed alles. En dan gaat u vragen: wat zal ik doen omdat ik Zalig geworden ben? Omdat ik vrede met God heb? Ja, daar kunt u nooit genoeg voor doen, nooit dankbaar genoeg voor zijn. Nooit teveel voor doen. Daar zorgt Christus voor door Zijn Geest. Ik hoef God niet te dienen om vrede te krijgen, vrijspraak te krijgen, maar ik dien Hem omdat ik vrede/vrijspraak verkregen heb. Dat is een nieuwe mens. Van binnenuit. Daarom wordt het leven met God ook genoemd: leven der dankbaarheid. Dankbaarheid maakt wat ik doe tot een goed werk. Dankbaarheid voor mijn zaligheid, dankbaarheid voor Christus werk, dat proeft God als het ware. Dat alleen maakt een werk tot een goed werk. Dat alleen maakt een mens tot een nieuw mens.

Dat is geen mens die andere dingen doet. Want dat kan, dat je andere dingen gaat doen, een ander mens bent in de ogen van velen: vroeger beetje ruig en je keek niet zo nauw en krap. En nu een stuk rustiger en kalmer. Je leeft anders, je doet andere dingen. Maar dat hoeft geen dankbaarheid te zijn, geen heiliging van het leven. Dat kan allerlei andere oorzaken hebben. Alleen door het geloof maakt Christus je een nieuw mens. Mens van wederliefde en dankbaarheid. De portemonnee van mijn burenhulp wordt gevuld met het goud van liefde tot God en verlangen tot Zijn eer. De bonbon krijgt een andere vulling, de mens krijgt een ander gezind innerlijk: van dankbaarheid dat ik zalig gemaakt ben, dat ik vrede met God heb, dat ik verlost ben!

Dit geloof wederbaart hem. Nu wordt dat woord soms gebruikt voor het begin van het geestelijke leven. Tenzij iemand wederom geboren wordt.... Hier wordt het woord gebruikt voor heel het nieuwe leven, het leven der dankbaarheid. Wedergeboren tot een nieuwe mens. God proeft ons innerlijk. Achter onze vormen, onze daden: proeft Hij geloof? Dankbaarheid, liefde, gerichtheid op Zijn eer?

Dat betekent ook dat je het niet altijd aan de buitenkant af kunt

lezen of iemand echt gelooft of niet. Want iemand kan keurig en onberispelijk leven, maar van binnen ongelovig zijn, vreemd aan het omhelzen van Christus. En iemand kan enorme vlekken hebben op de zichtbare kant van zijn leven, denk aan David en Bathseba, Petrus en zijn verloochening, en toch een gelovige zijn, toch van binnen liefde tot Christus hebben. En toch kunnen zeggen met Petrus: `Heere, gij weet alle dingen, gij weet dat ik U liefheb`

2 zijn klacht

Wat houdt dat dan in? Dat waarachtig geloof wederbaart een mens en maakt hem tot een nieuwe mens en doet hem leven in een nieuw leven en maakt hem vrij van de slavernij der zonde. Vrij van de slavernij der zonde. Dat is een Bijbelse uitdrukking en tegelijk een hele wijze uitdrukking die voor 2 dingen bewaart, voor twee ontsporingen bewaart. De ontsporing dat men dacht en leerde: och, als je gelooft dan stelt de zonde niet zoveel meer voor in je leven. Dan is dat een overwonnen stadium, dan ligt de volmaaktheid voor het grijpen. Dat heeft alles te maken met het ontkennen of niet serieus nemen van de zonde als erfzonde, zondige natuur. En dan zegt dit artikel dus: door het geloof verlost Christus je van de slavernij der zonde. De slavernij, niet de kracht, maar wel de slavernij. Slavernij betekent dat iemand je eigenaar is. Voor je tot geloof komt is de zonde je eigenaar, en...dan doe je de zonde. Graag en van harte. Zonde is wat water voor de vis is. Je zwemt er graag in, hoe langer hoe liever, hoe meer hoe liever. Door het geloof maakt Christus je tot Zijn eigendom. En je doet de gerechtigheid. Daar ligt de lust van je leven in. Hoe meer hoe liever. Van de slavernij verlost, maar niet van de kracht van de zonde. Die blijft en wordt juist sterker gevoeld en gezien. Want hoe gaat dat? Er ligt een gemene hond te slapen in je tuin. Zolang je hem met rust liet deed hij niets, lag hij heerlijk te slapen. Maar toen je hem wilde weggagen, toen werd hij vals en wild en kwam tot leven en blafte en sprong. Zolang je de zonde met rust laat slaapt hij zo'n beetje. Maar als je die zonde weg wilt hebben, dan wordt hij wakker en wordt sterk. De kracht der zonde gaat opspelen. Romeinen 7. Het goede dat ik wil doe ik niet, het kwade dat ik niet wil dat doe ik. Middenin het leven des geloofs! En bovendien: je gaat veel scherper zien. Eerst dacht je: zonde? O dat ik vloek, dat ik iemand scheld, dat ik popmuziek luister, dat is zonde. Maar als de Heere Jezus je leen heiligt en vernieuwd dan haalt hij aan de éne kant zonden weg uit je leven en aan de andere kant doet Hij het licht feller zetten. Zodat je meer

ziet. Je ziet ook gedachten en driften die niet naar buiten komen, ook dat is zonde. Daarna draait Hij het licht nog feller en je ziet kiemen van zonden die je nooit gedacht had. Elke zonde leeft in mij. En Hij draait het licht nog feller en mijn bedoelingen en motieven blijken zondig te zijn: eerzucht, hoogmoed. Steeds meer zie ik, steeds feller wordt het licht. O nee, van de kracht der zonde ben ik nog lang niet verlost. Ik ellendig mens. Ik ben vleeselijk, verkocht onder de zonde.

3 zijn kracht

Maar er is ook een tweede gevaar en ontsparing. Die ons gemakzuchtige mensen alle tijden door erg goed uitkomt. De ontsparing dat je zegt, ja, zie je wel, zondaar blijft je toch, en ja, mijn leven is wel niet zoals het eigenlijk zou moeten, maar ja David was ook niet volmaakt en Petrus en Noach ook niet, dus..... al te zwaar moet je daar ook weer niet aan tillen.

Dan belijdt artikel 24. Christus bevrijdt door het ware geloof wel van de slavernij der zonde. Want die gelooft die doet de zonde niet. Dwz., niet van harte, niet om erin te blijven en zoveel mogelijk van mee te kunnen nemen. Nee, het gaat erom zegt het art verderop dat het een geloof is door de liefde werkende, waardoor de mens zich oefent in de werken die God in Zijn Woord geboden heeft. Waardoor de mens zich oefent. Dat wil zeggen, daar almaar mee bezig blijft. Oefenen doe je steeds weer.

Maar dan wel een geloofsoefening. Dwz. vanuit de omgang met Christus. Zoals een rank in de wijnstok. Dan staat er: die in Mij blijft die draagt veel vrucht. Veel vrucht nog wel. Die in Mij blijft. Die met Mij om blijft gaan. En die omgang met Christus is de omgang waarin ik erken en belijd: ik kan het niet, ik heb geen kracht, ik ben een prooi in mijzelf. Maar bij U is vergeving, bij U is rechtvaardigheid, bij U is vrede met God. Dat geeft kracht om te oefenen in een heilig leven. Hoe meer zicht op Christus, hoe meer zicht op Zijn vergeving, Zijn rechtvaardigheid, mijn vrede met God, hoe meer kracht ik krijg om te oefenen. Dus niet andersom: hoe meer kracht ik heb om tegen de zonde strijden, hoe meer ik zonden overwin, hoe meer welkom bij Jezus, hoe meer vergeving, hoe meer zaligheid. Dat is precies achterstevoren! Die in Mij blijft draagt veel vrucht. De omgang met Christus is het die kracht geeft. Hoe meer zekerheid, hoe meer zicht op Christus, hoe meer liefde, hoe meer kracht om tegen de zonde te strijden.

Dan zijn er een paar typering te geven van dat nieuwe leven, dat leven der dankbaarheid. Allereerst het woord boetvaardigheid. Nieuw leven is leven van berouw. Berouw dat een afkeer van de zonde

geeft. Droefheid naar God. Berouw dat beseft, begint te beseffen wat ik God misdoe met mijn zonden. Ik, schepsel, ik stof, ik in alles afhankelijk van Hem, ik sta op tegen Hem, onteer Hem, trek Hem omlaag en denk beter en anders te weten en te mogen. Ik, gered, verlost, verzoend, ik zondig weer en sla Jezus' kroon in Zijn hoofd, spuug in Zijn gezicht, slagen op Zijn open rug. Hij, die dit deed voor mij, krijgt stank voor dank, slaag voor genade. En de Heilige Geest Die mij inwon, en me terugbracht, mijn verzet niet aan mijn lot overliet, Hem bedroef ik en bezeer ik en kwets ik. Boetvaardigheid, berouw, vanuit het geloof.

Ten tweede zelfverloochening. Die verloochene zichzelf. Mijn vlees en bloed zoekt graag het makkelijkste op. Hoe kan ik het zo leuk mogelijk hebben. Hoe kan ik zoveel mogelijk genieten van mijn leven? Mijn gemak staat hoog in mijn vaandel, mijn zin ook. Zelfverloochening. Dat vraagt: hoe komt God het meest aan Zijn eer, hoe dien ik God meer en meer? Niet: nou je je kunt toch ook wel gelovig zijn als....., en je kunt toch ook wel zalig worden als....., maar hoe dien ik God zoveel mogelijk? Niet de vraag: waarom mag dit niet, kijken hoever je gaan kunt van God vandaan en toch nog binnen de grens blijven. Maar de vraag: hoe kan ik zo dicht mogelijk bij God blijven en toch nog genieten wat God te genieten geeft. Eerst zoeken de belangen van Gods rijk en mijn ziel en dan pas het andere. Zouden dan een heleboel vragen gewoon niet uit beeld verdwijnen? Gewoon niet meer aan de orde komen? Hoe kan ik zoveel mogelijk God eren?

Ten derde kruisdragen. De bereidheid om te lijden. Om omwille van Zijn dienst te lijden, dingen mis te lopen, me af te laten nemen en te lijden. Daartoe bereid zijn. God meer gehoorzaam zijn dan mensen. Mensvrees nooit de doorslag laten geven. Bereid kruisdrager te zijn.

Ten vierde: wandelen in Gods geboden. Gods wet is mij lief, Gods wet blijft mij lief. Daar gaat het God om, dat Zijn wet weer gestalte krijgt in mijn leven. Alle 10 de geboden.

1 Niets zo belangrijk laten zijn voor mij dat het mijn omgang met God verstoort.

2 Naar al Gods geboden wandelen, die onderhouden. Of het nu over kleding of over vasten of geldbesteding gaat.

3 Gods Naam zoveel mogelijk gebruiken, getuigend en uitdragend.

4 Gods dag, de zondag, besteden in Zijn dienst, zoveel mogelijk besteden in Zijn werken.

5 je ouders en anderen, leraren, politie, met respect over praten en behandelen.

6 haat en drift bestrijden en haten.

7 zuiver en genietend leven in het huwelijk, en daarvoor en daarbuiten niet zoeken naar prikkels op erotisch gebied en die ook niet willen geven.

8 geen hebzucht koesteren maar kijken hoe ik zoveel mogelijk kan geven aan anderen

9 de waarheid liefhebben en het goede doorvertellen en het kwade stil houden

10 tevreden zijn met wat ik heb en verlangen naar God.

Wandelen in Gods geboden. Uit de buurt blijven van wat zonde is. er ook niet graag naar kijken. Ook niet op dvd of film. Want kijken naar wat God mishaaft kan en mag me geen plezier meer geven. En ook niet anderen tot zonden willen brengen.

4 lijnen van het nieuwe leven: berouw, zelfverloochening, kruisdragen, wandelen naar Gods wetten. Het ware geloof leert je om je daarin te oefenen. Altijd maar weer. En altijd weer vanuit de rank en de Wijnstok. Vanuit de vrede door Hem, de omgang met Hem. Vanuit de zekerheid door Hem. Niet om zalig te worden, maar omdat ik zalig gemaakt ben. Verlost van de slavernij der zonde. Nee, niet van de kracht, maar wel van de slavernij. En dat leven krijgt zijn spits in Filippenzen 3, ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht. Niet dat ik het al gegrepen heb of al volmaakt ben, maar vergetende hetgeen achter is en strekkende naar hetgeen voor is, jaag ik naar het wit van de prijs der roeping Gods. Dan zal ik Hem dienen en danken gelijk Hij waard is. Verlost van de kracht der zonde. Vervuld van Gods zaligheid en vreugde.

3 zijn gestalte (ootmoed)

Nog drie dingen noemt art 24 tot slot als het over dit nieuwe leven gaat. Ten eerste, dit nieuwe leven is aan God te danken. Hij gaf Zijn Zoon, Hij gaf Zijn rechtvaardigheid. Daardoor gaf Hij mij een nieuw leven en een nieuwe gezindheid. Hij gaf kracht en genade. Dat ik Hem dienen mag, dat is te danken aan Hem. Dan zou je dus nooit de vragen mogen hebben van: hoe kan dat nou, nu dien ik God en nou maak ik zoveel narigheid mee. Zo van: ik doe iets voor God en waarom beloont God dat niet? Heilig geven is niet iets wat ik voor God doe maar wat Hij in mij doet en wie ben ik dat ik Hem dienen mag? Al zou ik er niets voor krijgen, al zou ik er een kruis door krijgen dan zou ik het nog doen, want het is zo'n voorrecht dat Hij mij Hem laat dienen.

Ten tweede. Als wij de HEERE mogen dienen in een nieuw leven, dan is dat alleen maar onze plicht. Dat hoort maar zo. Al zouden we altijd volkomen God dienen, dan is dat nog niet meer dan onze

plicht. We horen niet anders te doen. Wij denken zo makkelijk: nou, ik heb toch maar dit en dit gedaan. Dat is toch meer dan niks en meer dan menig ander. Maar daar gaat het niet om. Om meer dan niks. Het moet volmaakt zijn, dat hoort maar zo. Daar heeft God recht op. En minder dan het volmaakte is schuld, is ontoring van God. God hoeft ons niet te danken voor wat meer is dan niks, God mag ons richten op wat minder is dan volmaakt.

En ten derde. Nooit, nooit is dat nieuwe leven iets om op te steunen. Want ook dat nieuwe leven is met zonde bevlekt. Ook dat nieuwe leven en wat ik daarin doe is besmet met afdwaling, is doortrokken van eerezucht, is overschaduwd met lauwheid. Dan kan de wortel goed zijn, liefde en verlangen tot Gods eer, maar hij is toch aangetast met zondesmetten. En al zou ik ooit één ding kunnen doen wat daar niet door aangetast is, dan staan er daar duizend tegenover die het wel zijn. Zodra ik wil gaan steunen op mijn nieuwe leven dan gaat mijn voet van de rots af en komt op een plank te staan die wiebelt en omslaat. Snel beide voeten weer op de rots. De rots van Christus rechtvaardigheid voor God, de geschonken rechtvaardigheid. Leven der dankbaarheid is leven in het huis van de vrede met God, ontworpen door de Vader, gebouwd door de Zoon, gebracht door de Geest, gefundeerd op de gerechtigheid van Christus. En in dat huis zingen, dankbaar zingen. Eén lofzang, gebroken en onzuiver, maar toch, één lofzang op Zijn genade. De korenaar: die het meeste korrels draagt, buigt het diepst. Die het meeste vrucht draagt, buigt het diepst: Soli Deo Gloria.
Amen